

Chúng tôi vừa trải qua kì thi cuối học kì I, dường như ai cũng cho phép bản thân được nghỉ xả hơi sau những ngày căng thẳng.

Tôi đem cuốn sách suốt mấy ngày liền không dám đụng đến ra đọc. Nhưng tâm trạng lại không tốt lắm vì nghĩ đến những sai sót ngớ ngẩn trong bài thi tiếng Anh vừa rồi. Tôi lại gấp cuốn sách lại, bằng khuôn mặt hờn ra ngoài cửa sổ.

"Hạ ới!"

Tôi nghe có tiếng gọi tên mình, quay sang thì thấy Vân chìa cuốn sách giáo khoa Địa ra trước mặt tôi và nói:

"Có bạn nào lớp B trả cho cậu, nói cậu bỏ nhầm ba lô của người ta đó."

"Vậy hả, cảm ơn nhé."

Tôi nhận lại cuốn sách dán nhãn tên mình, thuận tay mở vào trang đầu thì bất ngờ bị dòng chữ ghi bằng bút đỏ đập vào mắt.

"Ngày 8/12.

Chào Hạ! Không biết có phải sau khi thi xong Địa, cậu quá căng thẳng mà bỏ nhầm cả cuốn sách vào ba lô tớ không? Nay tớ đem trả lại cho cậu, cho tớ làm quen nha cô bạn ngớ ngẩn ^ ^.

Quốc Anh."

Tôi biết cái tên này, cậu ta học giỏi nhất nhì khối và luôn thi chung phòng với tôi. Tôi vẫn còn ấn tượng với những lần cậu ta nộp bài sớm nhất phòng thi và gần như đều đạt số điểm tuyệt đối. Tôi không hề quen với Quốc Anh, không ngờ cậu ta lại làm quen bằng cái cách đầy trêu đùa và giễu cợt như thế này. Tôi hẳn học gấp mạnh cuốn sách, trong lòng có chút khó chịu.

Ra về, tôi nhanh chóng bắt được tín hiệu của cậu ta nhờ vào chiếc ba lô đen giống hệt của tôi. Tôi bước nhanh tới kéo lấy ba lô của cậu. Cậu ta đang mãi nói chuyện với vài người bạn, bị bất ngờ liền ngã về phía sau nhưng thân hình cao lớn của cậu kịp thời đứng vững được.

Cậu ta xốc lại ba lô rồi nhìn tôi:

"Có gì không vậy bạn?"

Tôi chìa cuốn sách Địa ra trước mặt cậu ta, giọng khó chịu:

"Cậu viết cái gì vào sách tôi đây hả?"

Cậu ta đưa tay gãi đầu rồi cười một cách khó hiểu. Rõ ràng tôi đâu có kể chuyện cười. Tôi vẫn giữ khuôn mặt nghiêm nghị, nói tiếp:

"Cậu viết vào rồi thì sao tớ dám mở sách ra học, đền lại sách cho tớ đi đây."

Rồi tôi đẩy cuốn sách về phía cậu ta, bỏ đi một mạch.

Hôm sau, quả nhiên cậu ta xuất hiện với cuốn sách mới tinh trên tay. Tôi giục lấy cuốn sách toan trở vào lớp thì bị cậu gọi giật lại:

"Khoan đã, còn cái này chả phải là..."

Tôi ngoảnh lại, thấy cậu cầm trên tay tờ giấy màu hồng, trông quen quen. Tôi nhanh chóng nhớ ra và lập tức chạy đến bịt miệng cậu ta ngay khi cậu sắp nói ra điều đáng xấu hổ ấy.

"Cậu mau im miệng lại đi đây."

Tôi trừng mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu hổ phách đẹp rạng ngời của cậu. Rồi khi thấy màu cậu hơi đỏ lên, tôi mới nhận ra khoảng cách giữa hai chúng tôi khá gần, liền lập tức bỏ tay ra.

"Mau trả lại cho tớ." – Tôi nói bằng giọng ra lệnh.

Đương nhiên cậu ta không dễ dàng gì mà nghe theo, đã thế còn bắt nạt tôi bằng cái chiều cao hơn tôi hẳn một cái đầu rưỡi. Cho nên dù có đến mấy tôi cũng chẳng làm gì được, đành bỏ cuộc.

"Nếu muốn thì cậu cứ giữ đi, tớ cóc thèm nữa."

Tôi bỏ vào lớp. Cậu cũng không còn đứng đó. Về đến chỗ bỏ ba lô xuống, tôi mới cảm thấy hơi phấp phỏm lo lắng. Sẽ chẳng có gì đáng lo nếu đó là thư tình tôi chưa kịp gửi đi. Bây giờ ngoài bản thân tôi còn có một người khác biết tình cảm đơn phương này, người đó lại là Quốc Anh, thế lại càng đáng lo hơn.

Nghĩ thế nào tôi cũng phải hạ thủ trước với cậu ta nhưng không ngờ cậu ta lại chủ động trước. Hôm đấy, tôi đang đứng ngoài hành lang trước lớp, tận hưởng không khí đầu đông mát mẻ thì Quốc Anh đến, chìa ra mảnh giấy màu hồng.

"Trả cho cậu này."

Tôi đưa tay ra lấy thì cậu ta đã nhanh nhẩu giơ cao lên quá đầu. Tôi gằn giọng:

"Cậu muốn cái gì?"

Cậu ta cười toe, hai mắt sáng lấp lánh.

"Đơn giản lắm, làm bạn gái tớ đi."

Tôi lập tức bật cười, phồng miệng nhấn từng chữ:

"Không-đời-nào, thật là nực cười."

"Thế thì được thôi, tớ sẽ giúp cậu đưa tâm tình này cho Phong ha. Cậu cũng biết bọn tớ hay đá bóng chung với nhau mà."

Cậu ta đã khéo léo giảng ra một cái bẫy tình quái, mặt tôi lúc này biến sắc thật sự. Lại vừa lúc Phong tiến về phía chúng tôi, cậu vỗ vai Quốc Anh và hỏi:

"Đi đâu qua đây?"

Quốc Anh cười nham hiểm rồi quay sang trả lời Phong:

"Có chút chuyện cần giải quyết ấy."

Phong hỏi thêm vài câu. Cuộc đối thoại từ tôi chuyển sang Phong, tôi thừa cơ hội lùi ngay vào lớp, né được cái bẫy của Quốc Anh.

Tôi đoán chắc nếu tôi chưa trả lời thì cậu ta cũng không dám hé nửa lời với Phong. Vậy nên tôi vẫn cứ bình thản những cậu ta tình quái hơn tôi nghĩ. Đỉnh điểm là tôi bị đám con gái lớp cậu bàn tán rằng chúng tôi có mối quan hệ mập mờ.

"Cậu đừng có đùa giỡn nữa được không. Mọi người đều đang nghi ngờ chúng ta có gì đấy, tớ không hề thích như thế."

Tôi gần như phát cáu lên ngay khi gặp cậu ta trên sân trường giờ tan học.

Quốc Anh nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm túc mà lần đầu tiên tôi thấy, cậu ta nói:

"Tớ cũng đâu có đùa. Mà có chuyện này, cậu có muốn nghe không?"

"Chuyện gì?"

Tôi nhìn cậu dò xét, nhắm bụng chuyện cậu ta nói chắc chắn không tốt lành gì.

Cậu ta trầm giọng như sắp kể chuyện kinh dị:

"Phong có bạn gái rồi, người đó là Huyền chung lớp cậu đấy."

Quả nhiên đúng là chuyện kinh dị vì chính Huyền nói với tôi là Phong không phải gu của nhỏ và nhỏ sẽ không bao giờ thích Phong. Lúc ấy, tôi còn mừng thầm trong lòng. Vậy mà bây giờ...

Tôi cố không để lạc giọng, tỏ ra vẻ thờ ơ:

"Thì sao chứ, cậu cũng nhiều chuyện ghê đấy."

Nói xong, tôi vịn chắc ba lô, lướt qua cái nhìn trân trân của Quốc Anh và đi thẳng về phía trước, trên con đường lát đầy sỏi buồn.

Suốt mấy hôm liền, tâm trạng của tôi không được tốt. Đành vậy còn thường xuyên đụng mặt Phong và Huyền trên lớp. Mỗi lần như thế lại thấy trong lòng trở nên hỗn loạn và chỉ biết thở dài.

Tờ thư tình màu hồng trong tay Quốc Anh trở nên vô hiệu hóa, cậu cũng chẳng tìm tôi làm phiền nữa, tôi lại thấy trống vắng kì lạ.

Một chiều nọ, tôi đang lang thang trên đường về nhà, bỗng nghe có tiếng thắng xe bên cạnh. Quốc Anh nhìn tôi hiền hòa:

"Lên xe đi, tớ đưa cậu chạy trốn nỗi buồn."

Tôi cũng tò mò và muốn giải thoát tâm tư này nên đồng ý lên xe.

Là một quán cà phê nhỏ nằm sâu trong một con hẻm nhỏ. Giữa cái lạnh cần kề Noel thì đây quả là nơi thích hợp để trú ngụ. Với cách trang trí mộc mạc và đơn giản, tôi bị mê hoặc ngay. Thêm vào đó, những cốc cà phê thơm lừng còn tỏa khói ấm áp vô cùng.

Quốc Anh ngồi đối diện, khuôn mặt lẩn sau làn khói mỏng của cốc Latte, trông không còn vẻ tinh ranh ngày thường.

"Làm bạn gái tớ đi."

Nhưng giọng điệu vẫn lém lỉnh và đùa cợt không thay đổi. Tôi chẳng thèm nhìn mặt cậu, ngó lơ ra ngoài ô cửa kính, thở dài:

"Rõ là tờ giấy màu hồng chẳng còn lòi ra làm điều kiện được nữa mà cậu vẫn thích đùa."

"Ai đùa chứ." – Cậu tỏ ra ngay ngô.

"Một tên nào đấy thật đùa dai và tinh tướng." – Tôi đá kích, dùng giọng điệu châm chọc.

Cậu bật cười khiến tôi có chút hơi què, liền tỏ ra than vãn:

"Tại sao tôi lại là nạn nhân xấu số cho cậu đùa chứ."

Tôi đưa cốc nhấp một ngụm cà phê ấm nóng.

"Có mục đích cả." – Cậu trở nên nghiêm túc. – "Sự thật là tớ đã thích cậu từ lâu rồi."

Một lời tỏ tình bộc bạch và nhanh chóng ngay cả khi chúng tôi quen biết nhau chưa bao lâu, nếu vậy thì sao có thể tin được.

Tôi đứng dậy, khoác ba lô, thở hắt:

"Đi về thôi, nếu không nào tớ sẽ bị hack mất."

Trên đoạn đường về, cậu không còn huyền thoại đủ thứ như lúc đi nữa. Chính sự im lặng này làm tôi cảm thấy rất bình yên.

Những ngày buồn bã nhanh chóng quá đi khi Quốc Anh thường xuyên xuất hiện, lúc thì mua trà sữa, chỉ tôi làm bài tập...và tí tí thứ khác. Tôi thành ra có thiện cảm với cậu hơn ban đầu. Và có cái gì đấy xoay chuyển trong tôi. Tôi không chắc cho lắm.

Một chiều chủ nhật, có trận bóng giao hữu diễn ra giữa lớp tôi và lớp B. Chưa đến giờ nhưng sân bóng đã bị vây kín bởi không chỉ hai lớp mà còn các lớp khác. Dù sao đây cũng là hai lớp đá hay nhất nhì trường.

Trận bóng diễn ra gay cấn ngay từ phút đầu. Tôi tập trung theo dõi đường bóng. Đột nhiên một cú va chạm xảy ra giữa Phong và Quốc Anh, cả hai cùng ngã xuống ôm lấy căng chấn. Trông ai cũng có vẻ nghiêm trọng nên đều phải ra sân. Lập tức có người vào thay để tiếp tục trận bóng.

Tôi sốt sắng lên với sự khó xử. Một bên là Phong-đội nhà, một bên là Quốc Anh. Đương nhiên tôi cùng các bạn chạy xuống xem tình hình của Phong rồi, nếu không muốn bị cả lớp cho ra rìa.

Sau khi tiền đạo Quốc Anh rời sân thì đội bên ấy yếu hẳn đi và dễ dàng thắng hai trái. Trận bóng kết thúc với tiếng la hò của lớp tôi. Tôi vui mừng nhảy nhót vài giây rồi bất giác nhìn sang đội bạn, lập tức chạm phải ánh mắt lạnh lùng và có chút uất ức của Quốc Anh. Rồi cậu quay đi, lặng im, không có ý định ra về mặc cho mọi người đang hồi thúc.

Đợi khi mọi người giải tán gần hết, tôi mới lại gần cậu, bẽn lẽn hỏi thăm:

"Chân cậu còn đau không?"

"Còn."

Trông bộ dạng cậu như đứa trẻ bị cướp mất đồ chơi khiến tôi rất muốn bật cười nhưng phải kìm lại.

"Sao cậu còn chưa về?" – Tôi lại hỏi.

Cậu lắc đầu, thở dài, uống cạn chai nước trên tay.

"Cậu mau về đi, mọi người đang chờ ngoài kia kia."

Nhưng cậu ta vẫn lì lợm, bỏ ngoài tai lời tôi nói. Tôi cũng dần trở nên mất kiên nhẫn, nghĩ thế nào lại nói giọng dõ dằn:

"Hay tớ làm bạn gái cậu nhé."

Cậu ta nghe xong lập tức tươi tỉnh hẳn, cười rỡ tươi, giọng nói phẫn chấn:

"Đi về thôi."

Tôi liền lườm cậu:

"Rõ là lớp 12 rồi còn như con nít."

Nghĩ lại thì thấy hình như cậu ta chỉ đang đợi tôi nói ra lời ấy. Tôi vừa bị lừa rồi!

Nguyệt Trác